

Kris med stort K

© Lina Stoltz, 2024

Barents Publisher

Grafisk form: Martina Lundgren, Vargaform

Tryckt i Polen, 2024

ISBN: 978-91-89466-63-0

*Kris
med
stort K*

Lina Stoltz

Del I

September

Efter tolv års erfarenhet på socialkontoret är Emilia beredd på det mesta i mötet med en ny klient, de sitter trots allt i ett rum med två dörrar och larm. Men flyktvägarna är skydd mot hotfulla personer, inte män med vackra ljusblå ögon. Hon stryker undan en lock som lossnat från hästsvansen, harklar sig lätt och slår upp en tom sida i sitt kollegieblock.

De sitter på varsin sida om bordet i det kala mötesrummet med dess randiga kontorsgardiner och kommunalt ljusgröna väggar. På fönsterbrädan står två krukor med konstgjorda växter och vid bordets ena kortsida en whiteboard på hjul.

Han lutar sig bakåt i stolen och väntar. Han har på sig skjorta, det brukar de inte ha. Hoodie eller t-shirt är vanligast. Han är nyrakad och håret är snaggat, men hon gissar att han är blond. Han har skarpa ansiktsdrag, slät hy och välformade ögonbryn. Ögonen är inte så där ihåliga som de brukar se ut på någon som nyss klivit av. Avtändningen verkar inte ha hunnit slå till fullt ut.

– Då ska vi höra vad du skulle behöva hjälp med, säger hon.

Hon skriver *klientmöte* som rubrik och antecknar dagens datum medan hon fortsätter:

– Om du skulle vilja berätta om din situation, menar jag. Ja, vad du har för förväntningar på socialtjänsten och på vilka sätt vi eventuellt kan tillgodose dem.

Ska hon sitta här och låta som en tönt? Hon tittar ner i sina papper för att slippa möta hans blick.

– Du hette?

Det verkar nonchalant att behöva fråga om hans namn, men hon vinner några sekunder för att samla sig.

– Kristoffer Andersson.

Han ser yngre ut än hans personnummer säger. Trettiofire. Ett exempel på naturens orättvisa. Hans livsstil borde ha åldrat honom mer.

– Vi har väl inte träffats förut? säger hon fastän hon är säker på att de inte gjort det.

– Nej, det tror jag inte.

Hans röst är som en sensuell smekning. Låg, dov, vibrerande. Hon tvingar sig att se på honom, men tittar i mitten av ansiktet, inte i ögonen. Anar hon ett leende, eller är det inbillning? Handen börjar ofrivilligt att aktivera sig med pennan. Hon klickar på den och snurrar den mellan fingrarna.

– Du ville veta något om min situation? påminner han och försöker fånga hennes blick.

Hon kan inte överlåta till klienten att styra upp mötet.

– Ja, precis, gärna.

– Jag kom nyss tillbaka hit efter ett återfall och är hemlös. Om jag ska hålla mig drogfri är det bra om jag slipper bo hos någon kompis.

Rösten låter varje stavelse landa, som om det han säger är viktigt. Om hon ska avgöra om han talar sanning måste hon i alla fall kunna titta på honom.

– Hur långt var återfallet? Alltså, jag undrar hur du blev av med din förra bostad. Hade det med återfallet att göra?

Dum fråga. Dumma frågor. Hon klickar med pennan. Han lutar sig framåt, stöttar armbågarna på bordet med händerna knäppta framför sig. Han har små ärr på fingrarna och en

mycket liten tatuering på höger ringfinger. Det ser ut som en blix. Händerna ser ut att kunna göra rätt för sig, på alla olika sätt och vis. Bröstkorgen rör sig under skjortan när han andas. Rummet känns för litet, tungt av tryckande energi och hans doft. En blandning av deodorant och varm hud.

– Ja, jag blev hemlös på grund av återfallet.

Hon nollställer ansiktet, men råkar stryka håret bakom örat igen och fukta läpparna samtidigt. Nu måste hon skärpa sig, och inte fundera över vilken behå hon tog på sig i morse och huruvida den gör hennes bröst rättvisa under den stickade tröjan.

– Så du vill ha hjälp med bostad?

– Ja. Det vore toppen.

Hon ser på det sneda ärr som löper från läppen upp mot kinden. En charmig skavank som hennes fingertoppar får lust att röra vid.

– Och du har ingen inkomst?

– Nej.

Han skrattar till. Han måste tro att hon är nybörjare.

– Vi delar ju inte ut bostäder, bara så där ..., säger hon och försöker kamouflera sina fladdrande känslor med att skärpa rösten.

– Jag vet.

Han låter plötsligt irriterad, mindre tålmodig. Hon tolkar det som att han har varit med förut. Att det inte är första gången han saknar tak över huvudet och hans öde ska avgöras av någon som hon.

Han ser på henne och väntar. Tatueringar brukar inte fånga hennes intresse, men hon sneglar på det mörka mönstret som vandrar upp under skjortkragen.

– Var bor du nu?

Hon rättar sig omedelbart.

– Alltså, var tillbringar du nätterna?

Han rycker på axlarna och den där kontrollerade fasaden spricker för en halv sekund. Hon hoppas att han inte ska säga utomhus. Här i Norrbotten är hösten redan för långt gånge för att sova under bar himmel. Sedan drar han ett djupt andetag och stryker med handen över huvudet och nacken. Hon följer hans rörelse med blicken. Armens muskulatur som avtecknar sig mot det tunna tyget. Och så säger han:

– Här och där ...

Om det varit en nattklubb tio över två på natten. Pulserande musik, svettig trängsel och ett glas vin som alibi. Inte en grå-daskig eftermiddag i september i kallt lysrörsljus.

Hon rätar upp sig på stolen och lägger händerna i kors på bordet framför sig med syfte att ge ett samlat intryck.

– Vad tror du? Finns det något? frågar han.

Kan han vara omedveten om vad han gör med henne eller är det ett spel han är van att spela? Blicken, leendet och kroppens rörelser. Han är förstas i sin fulla rätt att sitta där och vara snygg, men det får hennes mun att öppna sig och säga:

– Om jag ska vara ärlig har du större chans att få ett ligg än en lägenhet.

Han skrattar till och stryker med handen över munnen, som om det varit han själv som sagt något vulgärt. Emilia sväljer och blinkar. Herregud.

– Nej, alltså, förlåt! Glöm det. Det var en dålig liknelse. Jag ber verkligen om ursäkt.

– Liknelse?

Hon känner den brännande rodnaden över halsen och kinderna. Hon skakar på huvudet och snubblar över orden.

– Bildligt, för något som är ... osannolikt. Jag är ledsen att det slank ur mig, jätteledsen. Det var inte min mening att ...

Hon tystnar. Att kränka en klient med sexuella anspelningar. Hon harklar sig kort, återfår sin mest formella röst och tittar ner i pappren.

– Jag kan inte ge besked om bostad nu, kan du komma tillbaka i morgon? Jag ska kolla upp några saker.

– Sa du inte nyss att det är osannolikt?

– Jag ska försöka ordna något tillfälligt. Ett rum med en säng.

Hans leende vandrar upp över kindbenen och slutar i ögonvråerna. Hon kan inte rå för om han tolkar det som om hon verkligen vill hjälpa till, men just nu vill hon bara ha ut honom härifrån.

När hon ställer sig upp gör han också det. Han räcker fram handen och hon måste ta några steg närmare för att nå den. Hans doft når henne med full styrka. En tungt manlig doft som krusar luften mellan dem. Hans handslag är varmt och stadigt. Beröringen strålar ner i knäna och endast hennes stadiga sandaler hindrar henne från att vackla till.

– Ses i morgon då, säger han.